

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Lubomíra Velce a soudkyně JUDr. Zuzany Sváčkové a Mgr. Pavly Polednové ve věci

žalobkyně: **Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group**, IČO 47116617
sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **Šárka D. F.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Jaškem, Ph.D.
sídlem Pařížská 67/11, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 61 982 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. května 2020, č. j. 8 C 591/2019-29,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se** v napadeném výroku o nákladech řízení (výrok II) **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 178 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Odvoláním napadeným usnesením soud I. stupně řízení zastavil (výrok I) a dále uložilo žalované zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 24 474 Kč (výrok II). Soud I. stupně rovněž rozhodl, že žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 1 480 Kč (výrok III) a vyzval žalobkyni, aby mu ve lhůtě deseti sdělila číslo svého účtu, na který má být poplatek vrácen (výrok IV).
2. Soud I. stupně předně uvedl, že s ohledem na to, že žalobkyně vzala žalobu v plném rozsahu, postupoval podle § 96 odst. 1, 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění pozdějších změn (dále jen „o. s. ř.“), a řízení zastavil. Dále s odkazem na § 146 odst. 2 o. s. ř. uložil žalované, která zavinila zastavení řízení zaplacením dlužné částky až po podání žaloby, povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 24 474 Kč (skládající se z odměny advokáta žalobkyně stanovené podle § 7 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátní tarif, pětkrát po 3 580 Kč, dále z paušální náhrady hotových výdajů tohoto advokáta dané § 13 odst. 4 zmíněné vyhlášky, pětkrát po 300 Kč, z 21 % DPH a z náhrady za soudní poplatek ve výši 1 000 Kč. Soud I. stupně pak vrátil žalobkyni soudní poplatek ve výši 1 480 Kč, a to podle § 10 odst. 3, 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a dále vyzval žalobkyni, aby mu do deseti dnů sdělila číslo účtu, na který má být soudní poplatek vrácen.
3. Proti tomuto usnesení, a to pouze proti jeho výroku o nákladech řízení, podala žalovaná včasné odvolání. V něm namítla, že soud I. stupně nepostupoval správně, když jí uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Žalobkyně podala žalobu, ve které po žalované požadovala zaplacení částky 61 982 Kč s příslušenstvím, která představovala (ve stručnosti) majetkovou újmu, která měla žalobkyni vzniknout tím, že žalovaná nezajistila berana v jejím vlastnictví, který utekl z ohrady a který následně způsobil dopravní nehodu. Při této dopravní nehodě byla způsobena škoda na motorovém vozidle, které bylo pojištěné u žalobkyně. Tuto škodu musela žalobkyně následně zaplatit, čímž jí měl vzniknout regresní nárok vůči žalované ve výši zaplacené škody. Žalovaná však od počátku řešení tohoto sporu odmítala svou odpovědnost

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

za vznik škody, a to mimo jiné proto, že v době, kdy došlo ke zmíněné dopravní nehodě, byla se svou rodinou na dovolené a na jejího měl dohlížet Jan B., který tuto skutečnost rovněž potvrdil s tím, že má pro takový případ sjednané pojištění, a to rovněž u žalobkyně. Žalobkyni proto za tímto účelem kontaktoval. Žalobkyně začala uvedenou událost šetřit, přičemž v průběhu šetření požadovala po Janu B. další a další informace, ačkoliv jimi již od žalované disponovala. Celý spor došel tak daleko, že žalobkyně podala na žalovanou žalobu. Nicméně v průběhu soudního řízení žalobkyně předmětnou škodnou událost došetřila, uznala ji jako událost pojistnou, čímž sama sobě zaplatila žalovanou částku a poté vzala žalobu zpět. Za těchto okolností nebylo podle názoru žalované hospodárné, aby se žalobkyně nechala se v tomto soudním řízení zastupovat advokátem (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2013 sp. zn. II. ÚS 376/12, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2014 sp. zn. 28 Cdo 3895/2013). Žalobkyně je právnickou osobou, která má podle její poslední výroční zprávy založené ve sbírce listin obchodního rejstříku1 téměř čtyři tisíce zaměstnanců, přičemž disponuje i právním a compliance úsekem, který se člení na šest odborů, z nichž čtyři jsou odbory právními; jedním z těchto čtyř odborů je i odbor sporové agendy. Žalovaná se tudíž domnívá, že žalobkyně dostatečně materiálně i personálně vybavena k tomu, aby prostřednictvím svých vlastních pracovníků vyřešila nárok, který nebyl skutkově ani právně složitý, a nadto se týkal její každodenní agendy. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud usnesení soudu I. stupně v odvoláním napadeném výroku změnil tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, popřípadě toto usnesení v odvoláním napadeném výroku zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

4. Žalobkyně, která se s usnesením soudu I. stupně zcela ztotožnila, navrhla, aby odvolací soud toto usnesení v odvoláním napadeném výroku jako věcně správné potvrdil. Žalobkyně pak připomněla, že za chování žalovaného ve smyslu § 146 odst. 2 o. s. ř. je třeba považovat i situaci, kdy za něj plnila z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou žalovaným pojišťovna (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2014, sp. zn. 23 Cdo 4097/2013). Dále žalobkyně poukázala na ustanovení § 2933 a § 2820 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), podle nichž jí vznikl nárok na náhradu škody, kterou zaplatila poškozené na základě smlouvy o havarijním pojištění, jak vůči žalované, tak vůči Janu B. (kteří byli odpovědní za vznik škody společně a nerozdílně). Výzvu k zaplacení této pohledávky zaslala žalobkyně žalované dne 3. 6. 2019, která ji dopisem ze dne 11. 7. 2019 požádala o posečkání s vyřešením věci do konce července 2019, a to s ohledem na neúplnou součinnost s Janem B. Žalobkyně pak poskytla žalované a Janu B. ještě další měsíc k mimosoudnímu vyřešení sporu, a až poté dne 18. 9. 2019 uplatnila svůj nárok u soudu.
5. Odvolací soud z podnětu a v rozsahu podaného odvolání přezkoumal usnesení soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), a aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. e/ o. s. ř.), dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby se předně uplatní speciální ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř. Zpětvzetí žaloby je totiž považováno za zaviněný procesní úkon vedoucí k zastavení řízení, v jehož důsledku je žalobce povinen nahradit žalovanému vzniklé náklady (§ 146 odst. 2, věta první, o. s. ř.). Pouze v případech, kdy ke zpětvzetí dojde výlučně pro chování žalovaného, je tomu naopak (druhá věta téhož ustanovení). Je-li důvodem zastavení řízení zpětvzetí návrhu, žalobce pak nezavinil zastavení řízení, jestliže vzal zpět návrh, který byl podán důvodně, pro chování žalovaného. K tomu, aby při zpětvzetí žaloby nešlo o zavinění žalobce, musí být tudíž splněny zároveň obě podmínky, a to že žaloba byla podána důvodně a že ke zpětvzetí došlo pro chování žalovaného. Protože nárok na náhradu nákladů řízení je nárokem vyplývajícím nikoliv z hmotného práva, ale z práva procesního, je na to, zda šlo o důvodně podanou žalobu, nutno usuzovat z procesního hlediska (z hlediska vztahu výsledku chování žalovaného k požadavkům žalobce). Jde tedy o to, zda se žalobce domohl uplatněného nároku, či nikoliv (srovnej například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1110/2016).

7. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně před podáním žaloby vyzvala žalovanou k úhradě dlužné částky (dopisem zde ne 3. 6. 2019). Žalovaná pak na tuto výzvu reagovala žádostí o posečkání do konce července 2019. Ve zmíněné žádosti (ze dne 11. 7. 2019) žalovaná připustila, že Jan B. se zmíněné škodné události doposud nevěnoval (což mělo být způsobeno jeho osobními důvody), nicméně s pobočkou žalobkyně v Sušici již začal jednat a je připraven jí poskytnout podklady, které potřebuje. Pakliže žalovaná možnost vyřešit tuto věc mimosoudně nevyužila, tj. žalobkyní požadované doklady zajistila až pod tlakem podané žaloby, zavinila tím následné zpětvzetí žaloby (podané zjevně důvodně), a poté i zastavení řízení. Soudní judikatura, kterou žalovaná navrhla v této věci aplikovat, se věnuje účelnosti nákladů řízení vynaložených statutárními městy. Žalobkyně je však subjektem práva soukromého, neboť (stručně řečeno) vykazuje veškeré podstatné znaky typické pro soukromoprávní subjekt, jenž disponuje autonomií vůle. Z uvedených důvodů žalovanou nabízená judikatura na tuto věc nedopadá (srovnej například usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2018, sp. zn. II. ÚS 3525/15). Za zmíněných okolností posoudil odvolací soud stejně jako soud I. stupně náklady, které žalobkyně vynaložila na zastoupení advokátem, jehož úkony směřovaly předně k mimosoudnímu vyřešení věci a až poté k rychlému a efektivnímu ukončení sporu, jako účelné. Vzhledem k tomu, že i výše těchto nákladů soud I. stupně stanovil správně, odvolací soud proto usnesení prvostupňového soudu v jeho nákladovém výroku jako věcně správné potvrdil (§ 219 o. s. ř.). Ve výrocích o zastavení řízení a o vrácení soudního poplatku zůstalo napadené usnesení odvoláním nedotčené a proto nepodléhalo ani odvolacímu přezkumu (§ 206 odst. 1 o. s. ř.).
8. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v odvolacím řízení procesně úspěšná, náleží jí náhrada nákladů, které v této fázi řízení vynaložila, a která sestává z odměny jejího advokáta za vyjádření k odvolání ve výši 1 500 Kč, z paušální náhrady hotových výdajů tohoto advokáta ve výši 300 Kč (§ 7, § 11 odst. 2, a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a dále z 21 % DPH ve výši 378 Kč, celkem 2 178 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 31. srpna 2020

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu